

Giuseppe Marci, profesor zwyczajny, wykłada filologię włoską i literaturę sardyńską na Wydziale Nauk Humanistycznych na Uniwersytecie w Cagliari. Wcześniej uczył na Uniwersytecie w Sassari. Od 2010 do 2012 sprawował funkcję dziekana Wydziału Filologicznego na Uniwersytecie w Cagliari.

Dyrektor *Centro di Studi Filologici Sardi* [Centrum Sardyńskich Badań Filologicznych] i w ramach tej działalności jest odpowiedzialny za wydawanie serii „*Scrittori sardi*” [pisarze sardyńscy].

Zajmuje się działalnością publicystyczną w zakresie tematyki literackiej. Założył i kierował publikacją kulturalnego kwartalnika „*NAE*” (2002-2008).

Badał proces rozwoju literatury włoskiej w różnych okresach historycznych oraz na różnych obszarach geograficznych, biorąc szczególnie pod uwagę twórców pochodzących z Sardynii i Sycylii.

Prowadził również badania nad siedemnastowiecznymi dziełami autobiograficznymi (Giacomo Casanova) oraz nad prozą współczesną (Beppe Fenoglio, Sergio Atzeni).

Był redaktorem dzieł siedemnastowiecznych autorów poezji dydaktycznej (Domenico Simon, Giuseppe Cossu, Antonio Purqueddu, Andrea Manca dell’Arca, Pietro Leo); pisarzy (Enrico Costa) i osiemnastowiecznych autobiografów (Vincenzo Sulis); dwudziestowiecznych prozaików (Salvatore Satta) i autorów autobiografii (Umberto Cardia).

Napisał monografię pt. *In presenza di tutte le lingue del mondo. Letteratura sarda [W obecności wszystkich języków świata. Literatura sardyńska]*, w której śledząc szczególny przypadek literatury sardyńskiej od czasów najdawniejszych do współczesności, rozważa pojęcie kanonu i relacji pomiędzy większymi i mniejszymi autorami, między znaczącymi tradycjami literackimi a twórczością powstającą na obszarach marginalnych i peryferyjnych.

